

"MAZĀ" PROZA

- Viena minūte...

Nelabi nojaušu, ka pēc svilpes ūdens tiks sakults putās un visi, neatkarīgi no izredzēm, centīsies pārspēt paši sevi.

- Piecpadsmit sekundes...

Ar acīm cenšos atrast Auderi un Patmalnieku, jo tie varētu būt vienīgie, kas mūsu vietu apdraudēs.

-Svilpe. Transā kustinu airi kā mēmajā filmā. Pēc pirmajām 3 minūtēm transs drusku atlaiž un sajūtu, ka rokas un kājas ir jēlas. Tāds dīvains drebulis un tirpas. Aha, līdz apziņai ir aizgājis fakts, ka te vairs nav nekāds "galvenais ir nobraukt". Sirds tā sitās, kā pie skriešanas. Viss ir pa īstam. Un tieši tajā brīdī pamanu, ka blakus, puslaivu priekšā zib Grenlandes airis. "Aha, rekur arī ir konkurenti", es nodomāju. Pārinieks Didzis puslaivu aiz manis.

"Kas tagad jādara, johaidī, kā jāairē?" Visa iepriekš izrunātā un paša izprātotā stratēģija pēkšņi izkūpējusi no prāta.

"Labi, jāsaņemam un jāizdomā no jauna." Atmiņā uzaust fakts, ka esmu vājākais komandas posms un ka viss ir manās rokās. Skaidrā sajēga lēnām atgriežas. Salieku kopā faktus par sevi, konkurentiem, upi un laivu.

"Viss, jābeidz spēlēties, jāiet garām", es nodomāju ap otro kilometru. "Kas būs, tas būs - pēc aiziešanas garām man būs jācīnās tikai un vienīgi ar savām muskuļu sāpēm."

Aizeju garām pārliecinoši un stabili. Kaut iekšēji tam neticu. Zinu tikai to, ka pēc tam, trases otrajā daļā man vairs nebūs spēka 20km ar kādu cīnīties.

Vēl pēc dažām minūtēm dzirdu attālu balsi no muguras: "Didzi, kas tur ar tevi brauc - vai Arnis no Dzērbenes?"...

Turpinu airēt tikpat stabili un pārliecinoši, neatslābstot ne mirkli. Baidos paskatīties atpakaļ. Nedrīkst izrādīt ne vismazāko nepārliecinātības pazīmi.

4km aiz muguras. Palaižu Didzi pa priekšu, lai pasēdētu viņa ķīļūdenī un uzzinātu, kur ir konkuretni.

"Esam prom", Didzis pārliecinoši paziņo.

Tiešām neticu. Zinu, ka tas viens līkums starpā ir tikai ilūzija, kas var izkūpēt gaisā vienā mirklī. Un jau pēc 2km atkal izbraucu Didzim priekšā, lai diktētu tempu.

Stavro pagaist no redzesloka aiz līkuma. "Sasodīts." Trapeces muskuļi. Sāk stipri sāpēt. "Nu neko, tā viņš tagad būs", es nodomāju. Domās ātri saskaitu atlikušos kilometrus un iestājos Didzim astē reizē ar pirmo divnieku un kanoe apsteigšanu.

10km paiet klusējot, cenšoties noturēties astē, no kuras manu bezstūres laivu visu laiku sviež ārā un vienā smadzeņu krokā cenšoties skaitīt līdzī, cik laivas tiek apdzītas.

20km aiz muguras. Priekšā aiz līkuma pavīd gaismas. Prātā sen ir sajukuši visi rēķini, bet esmu drošs, ka pēc tās laivas apdzīšanas kopvērtējumā vairs vidus būsīm noteikti.

Tuvojamies. Izrādās, priekšā 2 laivas. Tikai pēdējos 10 metros kā zibens spēriens prātu cauršauj atskārsme, ka tie ir Stavro un Volks. Gribu jautāt: "V-v-v-v-ai tu apgāzies?", bet vārdi paliek iesprūduši rīklē. Bet labi, neviens savā starpā nepārmij ne vārda. Būtu vien muļķīgi izlēcies ne pa tēmu. Ar katru mirkli vairāk atgūstos no pārsteiguma un pievērsu uzmanību Andrim. Vēzieni spēcīgi, bet gausi.

"Lai nu kā, bet šis mirklis ir pa īstam", mani pārņem atskārsme. Bet smaids nespēj izlauzties uz āru, jo divas stundas esmu braucis ar tik saspringtu kaklu un sakostiem zobiem, ka, piefiksējis faktu, cenšos atlaist jau nejutīgus palikušos žoļus.

Divus kilometrus ejam kopā, jūtot, ka Andris visu laiku cenšas iet prom, bet neveiksmīgi.

Beigās Andris met leņnumu pie malas (nu vismaz tā no malas izskatījās) un iesēžas Volkam astē, tā it kā sakot "Tagad vai nekad? - Tagad!"

Momentāli Didzis iesēžas astē Andrim un es viņam. Jau nodomāju - nu tik būs. Bet nē, tikai dažas sekundes un Didzis viņus palaiž.

"Phū, nu i labi. Citādi tas būtu murgs. Tagad, pēc tik ilgas kapāšanas gan varēsim pilnībā atslābt, neuztraucoties par konkurentiem aiz muguras."

Nu jau airējam krietni mierīgāk. Bet smagsvari tik un tā dikti gausi attālinās.

Uz īsu brīdi pārņem miers, ka tagad vietas ir sadalītas, var atslābt un arī uztaisīt zaļo pieturu

pie vajadzības. Bet reizē ar atslābumu plecu sāpes pieņemamas spēkā. Kilometri pamazām rit. Cenšos sistemātiski neaizmirst par želejām, musli batoniņiem un dzēriena pudeli. Nu jau sākam pārrunāt līdz šim trasē piedzīvoto un pārcilājam priekšā esošo. Pamazām pienāk Staiceles diķis. Endomondo kilometrus ziņo gausi, bet ātrumi liecina, ka tempu pieturam labu. Klausos paziņojumus un pie sevis lūdzos, lai dabā kilometrāža tiešām sanāktu kā pēc papīriem. Atkal cieši sakožu zobus un šalkoņu sadzirdu vēl drusku pirms 50tā kilometra saskaitīšanas.

"Tā, pag, pag. Ar supportu sarunāju, ka ieslēgšu sarkanās gaismas uz galvas kā pazišanās zīmi".

Jā, Ivars jau gaida, ar garajiem zvejnieku zābakiem iebridis ūdenī.

"Sasodīts, nu ir garš, slidens un stāvs kāpiens augšā", es nodomāju. Bet Ivars jau pie pirmajiem soļiem paziņo: "Tikko, pāris minūtes atpakaļ palaidu Andri upē". Visa mana sajūsma spēj sakopoties tikai vienā vārdā - super!

mARIS iestumj rokās tējas krūzi. Staipos, bet tikai ķeksīša pēc, jo jūtos apbrīnojami labi. Kad attopos pavērties apkārt, redzu Didzi jau stāvam un runājam tā, it kā viņš jau te trešo stundu īsinātu laiku, pilnībā iegrimis savā elementā. "Aha, arī viņš nav pārmocījies". Tomēr pēc brīža pamanu līdz viņam nonākušo šņabēna mēriņu.

Dodoties atpakaļ upē, pārņem patīkama sajūta, jo krastā bija gluži vienkārši paspējis palikt garlaicīgi. Tik žirgts biju. Vēl tikai neieraut tajos milzīgajos virpuļos, kas gāžas no aizsprosta un ir pārņēmuši savā varā visu upi, atstājot tikai mazu, šauru josliņu gar krastu. Šajā nestabilajā laivā nevaru atļauties kļūdu, te tā varētu maksāt ļoti dārgi...

...un pēc pusotras minūtes jau atslābinu krampjaini sažmiegtos pirkstus ap airi un aiziet - otrais - mazākais piegājiens.

Ātrumu turam tādu pašu, bet atļaujamies airēt mazāk, jo straume piepalīdz. Esam droši, ka vairs nekas mums nespēj laupīt pozīciju. Jo tālāk uz priekšu, jo atrāk straume mūs nes, jo slinkāk atļaujamies pieairēt mēs. "A priškam sevi vairs mocīt, ja vietas jau ir tik ļoti ar garantiju jau sadalītas", vienojamies kopējā dziesmā.

Vecās mērnieku dzirnavas pienāk vēl tumsā un iedod krietnu devu adrenalīna. Bet viss, veiksmīgi. Caur ilgu gaismas nenākšanu, lietu un aizsvīdušajiem lukturiem esam nonākuši pie sarkanajām klintīm, kas jau pirmajā līkumā sagādā pārsteigumu - es izbraucu pa taisno, pa krastu, bet Didzis līkumā ienāk citā trajektorijā un tiek aiznests pa upes gultni, riskējot ar piespiedi pie klintīm. Vēl pēc brīža laimīgi satiekamies.

Drīz upe sāk palikt rāmāka. Pārņem pagurums. Bet Didzis atgādina par plānu apstāties un izdzert enerģijas dzērienu pie 10 atlikušiem km un tas spēcina. Saņemos. Sāku airēt lēnāk, bet gremdēju airi ūdenī līdz pašai rokai un cenšos īrienu veikt pēc iespējas garāku. Palīdz. Un komplektā ar pļāpāšanu veiksmīgi nonākam pie vēl 10km palikušiem. Enerģijas dzēriens, apbrīnojami ātra iekšējo spēku atgūšana.

Vēl pēc dažiem km upes tecējums atsākās raitāks.

88tais kilometrs. mARIS teica, ka tik gara šogad distance. Tālāk jau 2 kilometri tika vadīti konstanti uz maiņām skandinot "NOPIETNI!?!?" pie katra līkuma, aiz kura vēl nemanījām finišu.

Pļava. Cilvēki. "Tagad tik airējam skaisti, pārliecinoši un smaidot", Didzis mudināja, kam arī paklausīju. To pašu centos ievērot arī pie krastā kapšanas. Un biju pilnīgi apjukis, kad Gaujmalietis mūs no krasta vilka uz zoba, ka šitādu sniegumu jau nevarot parādīt bez steroīdiem. Pāris sekundes apjukuma, līdz attapu, ka tas uztverams kā kompliments.

Un kā pēdējais punkts, lai salaca man skaitītos pieveikta, vēl tikai bija jāpieiet pie Andra un nu jau ar vēsu prātu un pat vieglu humora devu jāpārsprīž mūsu satikšanās nianses tajā 20tajā kilometrā...